

Sygn. akt II Ca 110/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dydo

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SR Kamil Majcher (del.)

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. R.**

przeciwko **K. K. i D. K.**

o ustalenie i zapłatę 16.200 zł

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 116/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo (pkt I), nie obciąża powódki kosztami procesu (pkt III) oraz odstępuje od obciążenia jej kosztami sądowymi (pkt IV),

II. nie obciąża powódki kosztami postępowania apelacyjnego;

Sygn. akt II Ca 110/15 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:01.158]

Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy, po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 roku w Świdnicy sprawy z powództwa T. R. przeciwko K. K. i D. K. o ustalenie i zapłatę 16.200 złotych, na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 16 grudnia 2014 roku, sygn. akt I C 116/11 w punkcie pierwszym zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo (pkt 1), nie obciąża powódki kosztami procesu (pkt 3) oraz odstępuje od obciążenia jej kosztami sądowymi (pkt 4). W punkcie drugim nie obciąża powódki kosztami postępowania apelacyjnego. Proszę usiąść będzie wygłoszone uzasadnienie w sprawie II Ca 110/15. Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje. Za uzasadnione przede wszystkim należy uznać zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 1 ust. 1 i 4 oraz art. 8 Ustawy z 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z

2002 roku numer 141, poz. 1176 ze zm.), a co czyni dalsze zarzuty tejże apelacji, w istocie bezprzedmiotowymi. Przede wszystkim należało, że już z załączonych przez powódkę do pozwu dokumentów, to jest umowy sprzedaży oraz faktury VAT numer (...) z 5 listopada 2010 roku, jednoznacznie wynika, iż strony we wskazanym dniu zawarły dwie umowy sprzedaży i w jednej z nich powódka za cenę 11.300 złotych przeniosła na pozwanych własność należącego do niej samochodu L. (...), a w drugiej pozwani w ramach prowadzonej przez nich działalności zbyli powódcę jako osobie fizycznej, w celu nie związanym z działalnością zawodową lub gospodarczą, samochód S. (...), również za cenę 11.300 złotych. Skutkiem tak zawartych umów sprzedaży była zbędność dokonywania, dokonywania przez strony gotówkowego, czy bezgotówkowego transferu środków pieniężnych. Brak natomiast podstaw do przyjęcia (choć w niniejszej sprawie pozostaje to bez większego znaczenia, o czym w dalszej części uzasadnienia), jak uznał Sąd Rejonowy, że strony zawarły umowę zamiany samochodów, bo przecież nie było przeszkód do zawarcia między nimi na piśmie takiego kontraktu, co jednak nie znalazło wyrazu w powyższych dokumentach. Rozważania w tym przedmiocie są natomiast o tyle nieistotne, że nawet w przypadku przyjęcia, że strony zawarły umowę zamiany, to i tak w wyżej wskazanych okolicznościach sprawy, zważywszy na podmioty umowy, miały by do niej zastosowane przepisy powołanej Ustawy z 27 lipca 2002 roku, w tym zakresie roszczeń powódki, co do nabytego przez nią pojazdu, przepisy dotyczące niezgodności z umową (art. 8 Ustawy). W piśmiennictwie prawniczym prezentowany jest bowiem jednolicie pogląd, że przepisy powołanej Ustawy mają zastosowanie do umów nienazwanych, które zawierają elementy konstytutywne umowy sprzedaży. A zatem takie, których skutkiem jest odpłatne nabycie przez osobę fizyczną własności towaru konsumpcyjnego, w zamian za świadczenie ekwiwalentne, niekoniecznie o charakterze pieniężnym (zobacz Wojciech Dubis Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, komentarz pod redakcją Doktora Juliana Jezioro Wydawnictwo CHB Warszawa 2010 rok, strona 74 oraz Marlena Pecyna, komentarz do art. 1 Ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Wydawnictwo Lex Elektroniczny). Znamionym również jest, że działająca przez profesjonalnego pełnomocnika powódka jeszcze na etapie przedsądowym, w skierowanym do pozwanych piśmie z 15 grudnia 2010 roku (karta 29), sama powoływała art. 8 ust. 4 wskazywanej Ustawy z 27 lipca 2002 jako podstawę odstąpienia od umowy. Wbrew natomiast stanowisku skarżących nie miały w niniejszej sprawie zastosowania przepisy dotyczące odpowiedzialności za wady komisanta (art. 770 kc) skoro zgodnie z mającym zastosowanie w niniejszej sprawie (na mocy niżej powołanego przepisu art. 51 w związku z art. 44 pkt 36 i 37 Ustawy z 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta, Dz.U. z 2014 numer 827), art. 770 (1) kc do umowy sprzedaży rzeczy ruchomej zawartej przez komisanta z osobą fizyczną, która nabywa rzecz w celu nie związanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się przepisy o sprzedaży konsumenckiej (zobacz uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 14 października 2011 roku III CZP 50/11 oraz Katarzyna Kopaczyńska - Piecniak, komentarz do art. 770 i 770 (1) kc, Wydawnictwo Lex, stan prawny na 1 sierpnia 2014 roku). Nie może też budzić wątpliwości w świetle przedstawionego przez powódkę stanowiska i jej twierdzeń, że dochodziła ona swoich roszczeń w związku z odstąpieniem od umowy, a przytaczane przez nią w jej zeznaniach czy składanych osobiście pismach okoliczności, co do ewentualnego błędu przy ustalaniu ceny sprzedaży jej samochodu, pozostały zupełnie gołosłowne, a nadto brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że powódka uchyliła się od skutków złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli, czego działając przez profesjonalnego pełnomocnika nawet nie twierdziła. Mając zaś na względzie przepis art. 51 w związku z art. 52 pkt 1 Ustawy z 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta, która weszła w życie w dniu 25 grudnia 2014 roku, do zawartej między stronami umowy w dniu 5 listopada 2010 roku, należało zastosować przepisy dotychczasowe, a zatem powołanej Ustawy z 27 lipca 2002 o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Bezspornym zaś między stronami było, że skarżąca dochodząc swoich praw, w związku z niezgodnością z umową nabytego przez nią auta, w kolejnym dniu po zawarciu umowy, to jest 6 listopada 2010 roku, odstąpiła od umowy nigdy nie żądając jego naprawy, czy wymiany, co jednoznacznie wynika z jej pisma z 6 listopada 2010 roku (karta 11), jak i jej zeznań (karta 181). Tymczasem z mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, z wyżej wskazanych względów art. 8 Ustawy z 27 lipca 2002 wynika sekwencyjność wykonywania uprawnień przez konsumenta. W pierwszej zatem kolejności konsument może żądać naprawy, albo wymiany rzeczy, a dopiero gdy te roszczenia, z przyczyn wskazanych w ustępie pierwszym i czwartym powołanego art. 8 nie będą mogły zostać zrealizowane, kupujący będzie uprawniony do żądania obniżenia ceny lub odstąpienia od umowy. Jeśli zatem konsument złoży oświadczenie woli o wykonaniu uprawnień z drugiej sekwencji (obniżenie ceny, odstąpienie), bez wykonania uprawnień z pierwszej (naprawa albo wymiana) takie oświadczenie woli nie wywoła skutków prawnych (zobacz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z 5 lipca 2012

roku IV CSK 75/12 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 kwietnia 2014 roku I ACa 1382/13, a także jednolite poglądy piśmiennictwa A. Kołodziej Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, komentarz pod redakcją doktora Jana Jezioro, powoływane wcześniej Wydawnictwo CHB Warszawa 2010 rok, strona 243 oraz Mariana Pacyna komentarz do art. 8. Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, wydawnictwo Lex, również wcześniej powoływane). W taki zatem stanie rzeczy odstąpienie przez skarżącą od umowy nie wywołało żadnych skutków prawnych, a jej żądanie zapłaty w związku z tym odstąpieniem należało uznać, co najmniej za przedwczesne. Przy czym wskazać należy, że pozwani na rozprawie apelacyjnej jednoznacznie, co trzeba podkreślić deklarowali również na chwilę obecną wolę naprawy na swój koszt wszystkich wadliwości auta wskazanych w sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego L. N., odwołując się przy tym od tego, że wolę taką przejawiali od zgłoszenia przez powódkę jej żądania odstąpienia od umowy, co wynika tak z twierdzeń apelacji karta 438, z zeznań pozwanego D. K. w sprawie niniejszej karta 223 odwrót, jak i w sprawie karnej sygn. DS 2146/10 karta 177. Z tych zatem przyczyn żądanie przez powódkę zwrotu świadczenia wzajemnego w związku z odstąpieniem od umowy, w tym żądanie zapłaty sformułowane w piśmie z 27 października 2014 roku (karta 372) ostatecznie modyfikującym żądanie pozwu, nie mogło zostać uwzględnione, co skutkowało oddaleniem jej powództwa w niniejszej sprawie. Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 par. 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok (pkt 1), o kosztach procesu orzekając na podstawie art. 102 kpc, a o kosztach sądowych w myśl art. 113 ust. 4 ustawy z 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Mając odnośnie obu powyższych orzeczeń o kosztach na względzie, tak sytuację materialną powódki (karta 226, 227 odwrót) jakie okoliczności w niniejszej sprawie, w której powódka jako konsument będąc laikiem, co podkreślała w dziedzinie stanu pojazdów, dochodziła roszczeń od profesjonalistów, a co też może do pewnego stopnia tłumaczyć jej subiektywne przekonanie o wadze stanu auta i kosztach jego naprawy. Z tych samych względów na podstawie powołanego art. 102 w związku z art. 391 par. 1 kpc orzeczono o kosztach postępowania apelacyjnego. (...)

[koniec części 00:09:18.416]